

Waar alles mag en kan

TEKST MARITH IEDEMA
FOTOGRAFIE JASPER SUYK
LINGERIE PLEASUREMENTS

Een clown van twee meter penetreerde zijn collega, een blond meisje van 1,60 meter, met een dildo ter grootte van een Amsterdammertje

Tien jaar geleden maakte onze seksexpert haar opwachting op Wasteland. Tijd voor een terugblik.

Mijn eerste keer Wasteland staat in mijn geheugen gegrift. Achttien was ik, net seksueel actief, met nul kennis van de fetisj-scene. Het zou me verbazen als ik wist waar sm voor stond. Dat weerhield me er niet van volmondig ja te zeggen toen voormalig vriendje T. (destijds 21 en Wasteland-fan) vroeg of ik mee ging. Zo kwam het dat ik op een avond, nu tien jaar geleden, een outfit uit mijn kast trok die noch van leer, noch van latex was, maar wel bloot en zwart. De doorbitches waren niet te spreken over mijn creatie, maar uiteindelijk lukte het T. hen ervan te overtuigen me binnen te laten.

Enthousiast trok hij me mee de Hemkade in. Ik moest álles zien. Er was geen tijd te verliezen. We liepen de trap op naar boven. Het eerste waar mijn blik op viel, was een naakte vrouw van minstens 250 kilo, die op een met plastic overtrokken matras lag. Mannen dromden om haar heen. Grijpgrage handen betastten haar volumineuze lijf. Vuisten, dildo's, penissen – de vrouw lustte er wel pap van. Na enkele minuten geschokt staren keek ik de zaal in. Vanaf het bovendeck kon ik perfect zien wat zich op het podium afspeelde. Een clown van twee meter stak zijn lange tong uit en penetreerde zijn collega, een blond meisje van 1,60 meter, met een dildo ter grootte van een Amsterdammertje, bevestigd op een drillboor. Nog voor de gedachte: 'hoe de fuck past dat' zich goed en wel gevormd had, trok een volgend choquerend tafereel mijn aandacht; een dame die aan vleeshaken als de Engel des doods door de ruimte zwierde.

Duizend piercings

Mijn hoofd tolde van de indrukken. Dit was wel even wat anders dan Awakenings, mijn hoogtepunt op het gebied van uitgaan tot dan toe. Vuurspuwers braakten vlammen en ik danste met een naakte man met wel duizend piercings. Naast me stond een groepje leernichten in een rijtje achter elkaar. Ze droegen van die typische broeken zonder stof bij de kont. *Easy access*, handig op een avond als deze. Ik ving de blik van de voorste, een boom van een kerel met een snor. Er ging een schok door me heen. Dat was die goede bekende uit mijn buurt, waarbij ik als kind speelde! Ik holde op hem af en gaf de vijf-

tigjarige kerel een stevige knuffel (mijn xtc-pil sloeg vlak daarvoor in, en ook de gevoelens van liefde – erg ongepast in dit geval – die daarbij vrijkwamen, waren nieuw voor me). Op zijn gezicht verscheen een uitdrukking van afgrijzen toen hij zich realiseerde wie zijn seksuele escapade onderbrak. 'Wat doe jij hier,' stamelde hij. Zonder echt naar mijn antwoord te luisteren, mompelde hij een excuus en maakte dat hij weg kwam, op de voet gevolgd door zijn *gang*. De daaropvolgende jaren had ik sterk het gevoel dat hij me ontliep. Beelden van die avond spookten nog weken door mijn hoofd. Ik was verkocht.

De eerste editie van Wasteland vond plaats in 1994, in het hart van Amsterdam, in twee clubs: 36 op de Schaal van Richter en het Blitz-café. Met daartussen een brug waarop het los ging zoals niet eerder was vertoond. Hoe buitengewoon je seksuele voorkeur ook was, op Wasteland was niks te gek. Als ik de foto's van Gerard Wessel uit die eerste jaren bekijk, vind ik het spijtig dat ik rond die tijd net leerde lezen. Ik had er veel voor over gehad van dichtbij mee te maken hoe de fetisj-scene zich ontwikkelde.

Ongemak

De oprichters hadden een droom: ervoor zorgen dat die scene toegankelijk werd voor iedereen. Daarin zijn ze geslaagd, en hoe. Het feest kent gemiddeld vierduizend bezoekers. Afgelopen editie werd ik vergezeld door zes nieuwsgierige vrienden. Waaronder vier mannen, die zichzelf met enig ongemak in strakke leren broeken hesen. Ze vonden het stuk voor stuk geweldig. Tegenwoordig zijn op het podium geen brute seksshows meer te zien en geslachtsgemeenschap hebben mensen netjes in de daarvoor bestemde darkrooms – enkele uitzonderingen daargelaten. 'Vind je dit heftig? Je had het vroeger moeten zien,' hoorde ik mezelf zeggen tegen mijn vriendin. Wasteland is in zijn huidige vorm een stuk toegankelijker voor het grote publiek, dat mijn fascinatie voor het extreme nou eenmaal niet deelt. Eén ding hebben de organisatoren ondanks deze veranderingen vast weten te houden: die sfeer van toen, mijn eerste keer, is nog exact hetzelfde. Alles mag, alles kan, niks moet. En ach, al dat bloed, de zelfkastijding en die orgies heb ik inmiddels wel gezien. ✖